

XVII

Замовкла пісня. Чи ж то їй, свобідній,
Золотокрилій пташці, тут витати,
В тій западні понурій, непривітній,
Де чоловік потоптаний, проклятий?

Чи ж їй огидний образ той писати,
Як страж встромляє свої лапи мідні
В мою кишеню, чоботи, в послідній
Рубець одежі і послідні шмати?

Тютюн, огонь, папір і олівець,—
Ось чого власть шукає так пильнейко,
Що влізла б аж в нутро тобі, здається.

І мовкне пісня. Так і соловейко
Втікає від гнізда, писклят, яець,
Коли людська рука їх доторкнеться.

16 сент[ября] 1889